

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
המגדף אינו חייב עד שיפרש השם.												■
בכל יום דנין את העדים בכינוי יכה יוסי את יוסי.	רבי יהושע בן קרחה:											■
נגמר הדין לא הורגין בכינוי, אלא מוציאין כל אדם לחוץ, שואלין את הגדול שביניהן, ואומר לו: אמור מה ששמעת בפירוש, והוא אומר, והדיינין עומדין על רגליהן וקורעין ולא מאחיין. והשני אומר: אף אני כמוהו, והשלישי אומר: אף אני כמוהו.												■
עד שיברך שם בשם.	תנא:											◊
מנהני מילי?												^
דאמר קרא (ויקרא כ"ד) ונוקב שם וגו' בנקבו שם יומת.	שמואל:											◊
ממאי דהאי נוקב לישנא דברוכי הוא - דכתיב (במדבר כ"ג) מה אקב לא קבה אל ואזהרתיה מהכא - (שמות כ"ב) אלהים לא תקלל.												◊
ואימא מיברז הוא, דכתיב (מלכים ב' י"ב) ויקב חר בדלתו, ואזהרתיה מהכא (דברים י"ב) ואבדתם את שמם לא תעשון כן לה' אלהיכם?												◊
בעינא שם בשם, וליכא.												◊
ואימא דמנח שני שמות אהדדי ובזע להן												◊
ההוא נוקב וחזרו ונוקב הוא.												◊
ואימא דחייק שם אפומא דסכינא, ובזע בה?												◊
ההוא חורפא דסכינא הוא דקא בזע.												◊
אימא פרושי שמיה הוא, דכתיב (במדבר א') ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות, ואזהרתיה מהכא (דברים ו') את ה' אלהיך תירא												◊
חדא - דבעינא שם בשם, וליכא. ועוד: הויא ליה אזהרת עשה, ואזהרת עשה לא שמה אזהרה.												◊
ואיבעית אימא: אמר קרא (ויקרא כ"ד) ויקב ויקלל, למימרא דנוקב קללה הוא.												◊
ודילמא עד דעבד תרוייהו?												◊
לא סלקא דעתך, דכתיב (ויקרא כ"ד) הוצא את המקלל, ולא כתיב הוצא את הנקב והמקלל - שמע מינה חדא היא.												◊
איש מה תלמוד לומר איש איש - לרבות את הנכרים, שמוזהרין על ברכת השם כישראל. ואינן נהרגין אלא בסייף, שכל מיתה האמורה בבני נח אינה אלא בסייף.	תנו רבנן:											■
והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: ה' - זו ברכת השם												◊
לא נצרכא אלא לרבות את הכינויין, ואליבא דרבי מאיר.	רבי יצחק נפחא:											◊
(ויקרא כ"ד) איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו, מה תלמוד לומר? והלא כבר נאמר (ויקרא כ"ד) ונקב שם ה' מות יומת, לפי שנאמר ונקב שם מות יומת - יכול לא יהא חייב אלא על שם המיוחד בלבד, מניין לרבות כל הכינויין? תלמוד לומר איש כי יקלל אלהיו - מכל מקום, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											◊
על שם המיוחד - במיתה, ועל הכינויין - באזהרה	הכמים:											◊
ופליגא דרבי מיישא.												◊
בן נח שברך את השם בכינויין, לרבנן חייב. מאי טעמא? דאמר קרא כגר כאזרח - גר ואזרח הוא דבעינן בנקבו שם, אבל נכרי - אפילו בכינוי.	דאמר רבי מיישא:											◊
ורבי מאיר: האי כגר כאזרח מאי עביד ליה?												◊
גר ואזרח - בסקילה, אבל נכרי - בסייף. סלקא דעתך אמינא: הואיל ואיתרבו איתרבו, קא משמע לן.	[רבי מאיר]											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבי יצחק נפחא אליבא דרבנן, האי (ויקרא כ"ד) כגר כאזרח, מאי עביד ליה?												נב
גר ואזרח - הוא דבעינן שם בשם, אבל נכרי - לא בעינן שם בשם.	[רבי יצחק נפחא]											נב
איש איש למה לי?												נב
דיברה תורה כלשון בני אדם.	[רבי מיישא ורבי יצחק נפחא]											נב
שבע מצות נצטוו בני נח: דינין, וברכת השם, עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, וגזל, ואבר מן החי.	תנו רבנן: [ת"ק]											נב
אף על דם מן החי.	רבי חנניה בן גמליאל:											נב
אף על הסירוס.	רבי חידקא:											נב
אף על הכישוף.	רבי שמעון:											נב
כל האמור בפרשת כישוף - בן נח מוזהר עליו. (דברים י"ח) לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים וגו' ובגלגל התועבת האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך, ולא ענש אלא אם כן הזהיר.	רבי יוסי:											נב
אף על הכלאים. מותרין בני נח ללבוש כלאים, ולזרוע כלאים, ואין אסורין אלא בהרבעת בהמה ובהרכבת האילן.	רבי אלעזר:											נב
מנהגי מילי?												נב
דאמר קרא (בראשית ב') ויצו ה' אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל.	רבי יוחנן:											נב
ויצו - אלו הדינין, וכן הוא אומר (בראשית י"ח) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וגו'.												נב
ה' - זו ברכת השם, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ד) ונקב שם ה' מות יומת.												נב
אלהים - זו עבודה זרה, וכן הוא אומר (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים.												נב
על האדם - זו שפיכות דמים, וכן הוא אומר (בראשית ט') שפך דם האדם וגו'.												נב
לאמר - זו גילוי עריות, וכן הוא אומר (ירמיהו ג') לאמר הן ישלח איש את אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש אחר.												נב
מכל עץ הגן - ולא גזל												נב
אכל תאכל - ולא אבר מן החי.												נב
ויצו - זו עבודה זרה, אלהים זו דינין.	כי אתא רבי יצחק תני איפכא:											נב
בשלמא אלהים זו דינין - דכתיב (שמות כ"ב) ונקרב בעל הבית אל האלהים. אלא ויצו זו עבודה זרה, מאי משמע?												נב
(שמות ל"ב) סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם וגו'.	הד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]											נב
(הושע ה') עשוק אפרים רצון משפט כי הואיל הלך אחרי צו.	והד: [רב חסדא/רב יצחק בר אבדימי]											נב
מאי בינייהו												נב
איכא בינייהו נכרי שעשה עבודה זרה ולא השתחוה לה. למאן דאמר עשו - משעת עשייה מיחייב, למאן דאמר כי הואיל הלך - עד דאזיל בתרה ופלה לה.												נב
ומי איכא למאן דאמר נכרי שעשאה עבודה זרה ולא השתחוה לה חייב?	רבא:											נב
בעבודה זרה, דברים שבית דין של ישראל ממיתין עליהן - בן נח מוזהר עליהן, אין בית דין של ישראל ממיתין עליהן - אין בן נח מוזהר עליהן.	והתניא:											נב
למעוטי מאי - לאו למעוטי נכרי שעשה עבודה זרה ולא השתחוה לה?												נב

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
לא, למעוטי גיפוף ונישוק.	רב פפא:	!									◇
גיפוף ונישוק דמאי?		⚡									
אילימא כדרכה		!									◇
בר קטלא הוא		⚡									
אלא למעוטי שלא כדרכה.		!									◇
דינין בני נח איפקוד?										⚡	◇
עשר מצות נצטוו ישראל במרה, שבע שקיבלו עליהן בני נח, והוסיפו עליהן: דינין, ושבת, וכיבוד אב, ואם. דינין - דכתיב (שמות ט"ו) שם שם לו חק ומשפט, שבת וכיבוד אב ואם - דכתיב (דברים ה') כאשר צוך ה' אלהיך	והתניא:									⚡	◇
כאשר צוך - במרה.	ואמר רב יהודה:									⚡	◇
לא נצרכה אלא לעדה ועדים והתראה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:									!	◇
אי הכי, מאי הוסיפו עליהן דינין?										⚡	
לא נצרכה אלא לדיני קנסות.	אלא אמר רבא:									!	◇
אכתי הוסיפו בדינין מיבעי ליה										⚡	
לא נצרכה אלא להושיב בית דין בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר.	אלא אמר רב אחא בר יעקב:									!	◇
והא בני נח לא איפקוד?										⚡	
כשם שנצטוו ישראל להושיב בתי דינין בכך פלך ופלך ובכל עיר ועיר - כך נצטוו בני נח להושיב בתי דינין בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר	והתניא:									⚡	
האי תנא - תנא דבי מנשה הוא דמפיק ד"ך ועייל ס"ך.	אלא אמר רבא:									!	◇
שבע מצות נצטוו בני נח: עבודה זרה, וגילוי עריות, ושפיכות דמים, גזל, ואבר מן החי, סירוס, וכלאים.	דתנא דבי מנשה:									!	◇
אדם הראשון לא נצטווה אלא על עבודה זרה בלבד, שנאמר ויצו ה' אלהים על האדם.	רבי יהודה:										■
אף על ברכת השם	רבי יהודה בן בתירה:										■
אף על הדינים.	יש אומרים:										■
כמאן אזלא הא דאמר רב יהודה אמר רב:											^
אלהים אני - לא תקלונני, אלהים אני - לא תמירוני, אלהים אני - יהא מוראי עליכם.	[רב יהודה אמר רב]										■ ^
כמאן - כיש אומרים.											!
תנא דבי מנשה אי דריש ויצו - אפילו הנך נמי, אי לא דריש ויצו - הני מנא ליה?											⚡
לעולם לא דריש ויצו, הני - כל חדא וחדא באפי נפשיה כתיבא:											!
עבודה זרה וגילוי עריות - דכתיב (בראשית ו') ותשחת הארץ לפני האלהים											■
בכל מקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודה זרה.	ותנא דבי רבי ישמעאל:										■
עבודה זרה - דכתיב, (דברים ד') פן תשחתון ועשיתם וגו'.											■

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ-!
 proof-ראיה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ואידך		⚡									נ.נ.
אורחיהו דקא מגלי.	[אידך]	!									נ.נ.
שפיכות דמים - דכתיב (בראשית ט') שפך דם האדם וגו'.		■									נ.נ.
ואידך		⚡									נ.נ.
קטלייהו הוא דקמגלי.	[אידך]	!									נ.נ.
גזל דכתיב (בראשית ט') כירק עשב נתתי לכם את כל		■									נ.נ.
כירק עשב - ולא כירק גנה.	ואמר רבי לוי:	■									נ.נ.
ואידך		⚡									נ.נ.
ההוא למישרי בשר הוא דאתא.	[אידך]	!									נ.נ.
אבר מן החי - דכתיב (בראשית ט') אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו.		■									נ.נ.
ואידך		⚡									נ.נ.
ההוא למישרי שרצים הוא דאתא.	[אידך]	!									נ.נ.
סירוס - דכתיב (בראשית ט') שרצו בארץ ורבו בה		■									נ.נ.
ואידך		⚡									נ.נ.
לברכה בעלמא.	[אידך]	!									נ.נ.
כלאים - דכתיב (בראשית ז') מהעוף למינהו.		■									נ.נ.
ואידך		⚡									נ.נ.
ההוא לצותא בעלמא.	[אידך]	!									נ.נ.
על שלש מצות בן נח נהרג: על גילוי עריות, ועל שפיכות דמים, ועל ברכת השם.	רב יוסף, אמרי בי רב:									■	נ.נ.
בשלמא שפיכות דמים - דכתיב (בראשית ט') שפך דם האדם וגו'. אלא הנך מנא להו?	מתקוף לה רב ששת:									⚡	נ.נ.
אי גמר משפיכות דמים										!	נ.נ.
אפילו כולהו נמי										⚡	נ.נ.
אי משום דאיתרבי מאיש איש										!	נ.נ.
עבודה זרה נמי איתרבי מאיש איש										⚡	נ.נ.
על ארבע מצות בן נח נהרג.	אלא אמר רב ששת אמרי בי רב:									■	נ.נ.
ועל עבודה זרה בן נח נהרג?										⚡	נ.נ.
בעבודה זרה דברים שבית דין של ישראל ממיתין עליהן - בן נח מוזהר עליהן.	והתניא:									⚡	נ.נ.
אזהרה - אין, מיתה - לא										⚡	נ.נ.
אזהרה שלהן זו היא מיתתן.	רב נחמן בר יצחק:									!	נ.נ.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
על שבע מצות בן נח נהרג. גלי רחמנא בחדא, והוא הדין לכולהו.	רב הונא ורב יהודה וכולהו תלמידי דרב:										■
ועל הגזל בן נח נהרג?											ז
על הגזל, גנב וגזל, וכן יפת תואר, וכן כיוצא בהן - נכרי בנכרי ונכרי בישראל - אסור, וישראל בנכרי - מותר.	והתניא:										◇
ואם איתא - ניתני חיוב											ז
משום דקבעי למיתני סיפא: ישראל בנכרי מותר, תנא רישא אסור.											◇
והא כל היכא דאית ליה חיובא מיתנא קתני											ז
על שפיכות דמים, נכרי בנכרי ונכרי בישראל - חיוב, ישראל בנכרי - פטור.	דקתני רישא:										◇
התם היכי ליתני? ליתני אסור ומותר											◇
נכרי ורועי בהמה דקה לא מעלין ולא מורדין.	והתניא:										!
כיוצא בו בגזל מאי היא?											◇
לא נצרכה אלא לפועל בכרם.	רב אחא בר יעקב:										!
פועל בכרם אימתי?											^
אי בשעת גמר מלאכה											!
התירא הוא											ז
אי לאו בשעת גמר מלאכה											!
גזל מעליא הוא											ז
לא נצרכה אלא לפחות משהו פרוטה.	אלא אמר רב פפא:										!
אי הכי נכרי בישראל אסור? הא בר מחילה הוא											ז
נהי דבתר הכי מחיל ליה, צערא בשעתיה מי לית ליה?											!
נכרי בנכרי כיוצא בהן, כיון דלאו בני מחילה נינהו - גזל מעליא הוא.											ז
לא נצרכה אלא לכובש שכר שכיר. נכרי בנכרי ונכרי בישראל - אסור, ישראל בנכרי - מותר.	אלא אמר רב אחא בריה דרב איקא:										◇
כיוצא ביפת תואר מאי היא?											◇
בן נח שייחד שפחה לעבדו, ובא עליה - נהרג עליה.	כי אתא רב דימי אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא:										!
כיוצא בו דשפיכות דמים לא תניא.											◇
אי משכחת דתניא - רבי יונתן בן שאול היא.	אביי:										◇
רודף אחר חבירו להורגו, ויכול להצילו באחד מאבריו ולא הציל - נהרג עליו.	דתניא, רבי יונתן בן שאול:										◇
בן נח נהרג בדיין אחד, ובעד אחד, שלא בהתראה, מפי איש ולא מפי אשה, ואפילו קרוב.	אשכח רבי יעקב בר אחא דהוה כתיב בספר אגדתא דבי רב:										◇
אף על העוברין.	משום רבי ישמעאל אמרו:										◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנהגי מילי?											▲	
דאמר קרא (בראשית ט') אך את דמכם לנפשתיכם אדרש - אפילו בדיין אחד, (בראשית ט') מיד כל חיה - אפילו שלא בהתראה, (בראשית ט') אדרשנו ומיד האדם - אפילו בעד אחד, (בראשית ט') מיד איש - אף על העוברין.	רב יהודה:										!	◇
מאי טעמיה דרבי ישמעאל?											▲	
דכתיב (בראשית ט') שפך דם האדם באדם דמו ישפך, איזהו אדם שהוא באדם - הוי אומר זה עובר שבמעי אמו.											!	◇
ותנא קמא											?	◇
תנא דבי מנשה הוא											!	◇
כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא חנק, ושדי ליה האי באדם אסיפיה דקרא, ודרוש ביה הכי: באדם דמו ישפך, איזהו שפיכות דמים של אדם שהוא בגופו של אדם - הוי אומר זה חנק.	דאמר: [תנא דבי מנשה]										!	◇
ואשה לא מפקדה? והכתיב (בראשית י"ח) כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו'	מתירב רב המנונא:										?	◇
בניו - לדיון, ביתו - לצדקה.	הוא מותירב לה והוא מפרק לה: [רב המנונא]										!	◇
אימא בת נח שהרגה לא תיהרג, מיד איש ולא מיד אשה כתיב	רב אויא סבא לרב פפא:										?	◇
שפך דם האדם - מכל מקום.	אמר ליה: [רב פפא] הכי אמר רב יהודה:										!	◇
אימא בת נח שזינתה לא תיהרג דכתיב (בראשית ב') על כן יעזב איש ולא אשה והיו לבשר אחד - הדר ערבינהו קרא.	[רב אויא סבא לרב פפא]										?	◇
איש מה תלמוד לומר (ויקרא י"ח) איש איש - לרבות את הכותים שמוזהרין על העריות כישראל.	אמר ליה: [רב פפא] הכי אמר רב יהודה:										!	◇
והא מהכא נפקא? מהתם נפקא, לאמר - זה גילוי עריות	תנו רבנן:										■	◇
התם בעריות דידהו, והכא בעריות דידן.											!	◇
בא על עריות ישראל - נידון בידי ישראל.	דקתני סיפא:										!	◇
למאי הלכתא?											?	◇
לא נצרכה, אלא לעדה ועדים והתראה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוב:										!	◇
מגרע גרע?											?	◇
לא נצרכה אלא לנערה המאורסה, דלדידהו לית להו, דדיינינן להו בדינא דידן. - אבל אשת איש - בדינא דידהו דיינינן להו?	אלא אמר רב יוחנן:										!	◇
בא על נערה המאורסה - נידון בסקילה, על אשת איש - נידון בחנק.	והתניא:										■	◇
ואי בדינא דידהו - סייף הוא											?	◇
מאי אשת איש דקתני - כגון שנכנסה לחופה ולא נבעלה, דלדידהו לית להו, דיינינן להו בדינא דידן.	רב נחמן בר יצחק:										!	◇
בעולת בעל - יש להו, נכנסה לחופה ולא נבעלה - אין להו.	דתני רבי חנינא:										!	◇
כל ערוה שבית דין של ישראל ממיתין עליה - בן נח מוזהר עליה, אין בית דין של ישראל ממיתין עליה - אין בן נח מוזהר עליה, דברי רבי מאיר.	תניא כוותיה דרבי יוחנן: [רבי מאיר]										■	◇
הרבה עריות יש שאין בית דין של ישראל ממיתין עליהן, ובן נח מוזהר עליהן בא על עריות ישראל - נידון בידי ישראל, בא על עריות בן נח - נידון בידי בן נח. ואנו אין לנו אלא נערה המאורסה בלבד.	חכמים:										■	◇
ונחשוב נמי נכנסה לחופה ולא נבעלה											?	◇

statement-מימרא **■**
 challenge-קושיא **⚡**
 question-שאלה **^**
 answer-תירוץ **!**
 proof-ראייה **■**
 disputants-חולקים **◆**
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה **◇**
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת **<**
 story-מעשה **O**
 מקרא-**key**:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
האי תנא תנא דבי מנשה הוא												!	נת.
כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא חנק, אידי ואידי חנק הוא.	דאמר: [תנא דבי מנשה]											!	נת.
וסבר רבי מאיר: כל ערוה שבית דין של ישראל ממיתין עליה בן נח מוזהר עליה?												⚡	נת.
גר שהיתה הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה - יש לו שאר האם ואין לו שאר האב, הא כיצד: נשא אחותו מן האם - יוציא, מן האב - יקיים. אחות האב מן האם - יוציא, מן האב - יקיים. אחות האם מן האם - יוציא	והא תניא:											⚡	נת.
אחות האם מן האב, רבי מאיר אומר: יוציא	[רבי מאיר]											⚡	נת.
יקיים.	חכמים:											⚡	נת.
כל ערוה שהיא משום שאר אם - יוציא, משום שאר האב - יקיים.	שהיה רבי מאיר אומר:											⚡	נת.
ומותר באשת אחיו, ובאשת אחי אביו, ושאר כל עריות מותרות לו - לאתויי אשת אביו.												⚡	נת.
נשא אשה ובתה - כונס אחת ומוציא אחת, ולכתחילה לא יכנס.												⚡	נת.
מתה אשתו - מותר בחמותו.												⚡	נת.
ואיכא דאמרי: אסור בחמותו.												⚡	נת.
לא קשיא הא - רבי מאיר אליבא דרבי אליעזר, והא - רבי מאיר אליבא דרבי עקיבא.	רב יהודה:											!	נת.
(בראשית ב') על כן יעזב-איש את אביו ואת אמו, רבי אליעזר אומר: אביו - אחות אביו, אמו - אחות אמו.	דתניא: [רבי אליעזר]											!	נת.
אביו - אשת אביו, אמו - אמו ממש.	רבי עקיבא:											!	נת.
(בראשית ב') ודבק - ולא בזכר, (בראשית ב') באשתו - ולא באשת חבירו, (בראשית ב') והיו לבשר אחד - מי שנעשים בשר אחד, יצאו בהמה וחיה שאין נעשין בשר אחד.												⚡	נת.
אביו - אחות אביו.	אמר מר: רבי אליעזר:											◆	נת.
אימא: אביו ממש												⚡	נת.
היינו ודבק - ולא בזכר.												!	נת.
אימא אשת אביו												⚡	נת.
היינו באשתו ולא באשת חבירו.												!	נת.
אימא לאחר מיתה												⚡	נת.
דומיא דאמו, מה אמו - דלאו אישות, אף אביו - דלאו אישות.												!	נת.
אמו - אחות אמו.												⚡	נת.
ואימא אמו ממש												⚡	נת.
היינו באשתו ולא באשת חבירו.												!	נת.
ואימא לאחר מיתה												⚡	נת.
דומיא דאביו, מה אביו - דלאו ממש, אף אמו - דלאו ממש.												!	נת.
אביו - אשת אביו	רבי עקיבא:											◆	נת.

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

disputants-חולקים ♦
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה O

מקרא-kev:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
ואימא: אביו ממש										⚡	◇	נה.
היינו ודבק - ולא בזכר.										!		נה.
אי הכי, אשת אביו נמי היינו באשתו ולא באשת חברין										⚡	◇	נה.
לאחר מיתה.										!	◇	נה.
אמו אמו ממש											■	נה. <
היינו באשתו ולא באשת חברין										⚡	◇	נה.
אמו מאנוסתו.										!	◇	נה.
במאי קא מיפלגי?										^		נה.
אביו דומיא דאמו, ואמו דומיא דאביו - לא משכחת לה אלא באחוה.	רבי אליעזר סבר:									!	◇	נה:
ורבי עקיבא										⚡		נה:
מוטב לאוקמיה באשת אביו דאיכרי ערות אביו, לאפוקי אחות אביו דשאר אביו - איכרי, ערות אביו - לא איכרי.	[רבי עקיבא]									!	◇	נה:
(שמות ו') ויקח עמרם את יוכבד דדתו	תא שמע:									■	⚡	נה:
מאי לאו - דודתו מן האם?										⚡		נה:
לא, דודתו מן האב.										!	◇	נה:
(בראשית כ') וגם אמנה אחתי בת אבי היא אך לא בת אמי	תא שמע:									■	⚡	נה:
מכלל דבת האם אסורה										⚡		נה:
ותסברא, אחותו הוא? בת אחיו הוא? וכיון דהכי הוא - לא שנא מן האב, ולא שנא מן האם - שריא. אלא התם הכי קאמר ליה: קורבא דאחות אית לי בהדה, מאבא ולא מאמא.										!	◇	נה:
מפני מה לא נשא אדם את בתו - כדי שישא קין את אחותו, שנאמר (תהלים פ"ט) כי אמרתי עולם חסד יבנה.	תא שמע:									■	⚡	נה:
הא לאו הכי - אסירא										⚡		נה:
כיון דאשתרי - אשתרי.										!	◇	נה:
נכרי מותר בבתו, ואם תאמר: מפני מה לא נשא אדם את בתו - כדי שישא קין את אחותו, משום עולם חסד יבנה.	רב הונא:									■	◇	נה:
נכרי אסור בבתו. תדע, שלא נשא אדם את בתו.	איכא דאמרי, אמר רב הונא:									■		נה:
ולא היא, התם היינו טעמא - כדי שישא קין את אחותו, משום דעולם חסד יבנה.										■		נה:
עבד מותר באמו, ומותר בבתו, יצא מכלל נכרי ולכלל ישראל לא בא.	רב חסדא:									■	◇	נה:
בן נח שייחד שפחה לעבדו ובה עליה - נהרג עליה.	כי אתא רב דימי אמר רבי אלעזר אמר רבי									■	◇	נה:
מאימת?										^		נה:
מדקראו לה רביתא דפלניא.	רב נחמן:									!	◇	נה:
מאימת התרתה?										^		נה:
משפרעה ראשה בשוק.	רב הונא:									!	◇	נה:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בן נח שבא על אשתו שלא כדרכה - חייב, שנאמר (בראשית ב') ודבק - ולא שלא כדרכה.	רבי אלעזר אמר רבי חנינא:											■	◇
מי איכא מידי דישאל לא מיחייב ונכרי מיחייב?	רבא:											⚡	
בן נח שבא על אשת חבירו שלא כדרכה - פטור, מאי טעמא - באשתו ולא באשת חבירו, ודבק - ולא שלא כדרכה.	אלא אמר רבא:											■	◇
נכרי שהכה את ישראל - חייב מיתה, שנאמר (שמות ב') ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי וגו'.	רבי חנינא:											■	◇
הסוטר לועז של ישראל כאילו סוטר לועז של שכונה - שנאמר (משלי כ') מוקש אדם ילע קדש.	ואמר רבי חנינא:											■	◇
מגביה עבדו שבת, סימן													◇
המגביה ידו על חבירו, אף על פי שלא הכהו - נקרא רשע, שנאמר (שמות ב') ויאמר לרשע למה תכה רעך, למה הכית לא נאמר, אלא למה תכה, אף על פי שלא הכהו נקרא רשע.	ריש לקיש:											■	◇
נקרא חוטא, שנאמר (שמואל א' ב') ואם לא לקחתי בחזקה וכתוב (שמואל א' ב') ותהי חטאת הנערים גדולה מאד.	זעירי אמר רבי חנינא:											■	◇
תיקצץ ידו, שנאמר (איוב ל"א) וזרוע רמה תשבר.	רב הונא:											■	◇
רב הונא קץ ידא.												○	
אין לו תקנה אלא קבורה, שנאמר (איוב כ"ב) ואיש זרוע לו הארץ.	רבי אלעזר:											■	◇
לא נתנה קרקע אלא לבעלי זרועות, שנאמר ואיש זרוע לו הארץ.	ואמר רבי אלעזר:											■	◇
מאי דכתיב (משלי י"ב) עבד אדמתו ישבע לחם - אם עושה אדם עצמו כעבד לאדמה - ישבע לחם, ואם לאו - לא ישבע לחם.	ואמר ריש לקיש:											■	◇
נכרי ששבת - חייב מיתה, שנאמר (בראשית ח') ויום ולילה לא ישבתו.	ואמר ריש לקיש:											■	◇
אזהרה שלהן זו היא מיתתן.	ואמר מר:											■	■
אפילו שני בשבת.	רבינא:											■	◇
ולחשבה גבי שבע מצות												⚡	◇
כי קא חשיב - שב ואל תעשה, קום עשה - לא קא חשיב.												!	◇
והא דינין קום עשה הוא, וקא חשיב												⚡	◇
קום עשה ושב אל תעשה נינהו.												!	◇
נכרי שעוסק בתורה חייב מיתה, שנאמר (דברים ל"ג) תורה צוה לנו משה מורשה - לנו מורשה ולא להם.	ואמר רבי יוחנן:											■	◇
ולחשבה גבי שבע מצות												⚡	◇
מאן דאמר מורשה - מיגזל קא גזיל לה, מאן דאמר מאורסה - דינו כנערה המאורסה, דבסקילה.												!	◇
מניין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול - שנאמר (ויקרא י"ח) אשר יעשה אתם האדם וחי בהם, כהנים לויים וישראלים לא נאמר, אלא האדם. הא למדת: שאפילו נכרי ועוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול	מיתיבי, היה רבי מאיר אומר:											■	⚡
התם בשבע מצות דידהו.												!	◇
אף הדם מן החי.	רבי חנינא בן גמליאל:											■	<
(בראשית ט') אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו - זה אבר מן החי.	תנו רבנן: [רבנן]											◆	◇
אף הדם מן החי.	רבי חנינא בן גמליאל:											◆	◇

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דרבי חנינא בן גמליאל?												נס
קרי ביה בשר בנפשו לא תאכל, דמו בנפשו לא תאכל	[רבי חנינא בן גמליאל]											נס
ורבנן												נס
ההוא למישרי שרצים הוא דאתא.	[רבנן]											נס
כיוצא בדבר אתה אומר (דברים י"ב) רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש וגו'	[רבי חנינא בן גמליאל]											נס
ורבנן												נס
ההוא לדם הקזה שהנשמה יוצאה בו הוא דאתא.	[רבנן]											נס
למה לי למיכתב לבני נח ולמה לי למשני בסיני?												נס
כדרבי יוסי ברבי חנינא.												נס
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסיני - לזה ולזה נאמרה. לבני נח ולא נשנית בסיני - לישראל נאמרה ולא לבני נח. ואנו אין לנו אלא גיד הנשה ואליבא דרבי יהודה.	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:											נס
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונשנית בסיני לזה ולזה נאמרה.	אמר ר:											נס
אדרבה, מדנשנית בסיני - לישראל נאמרה ולא לבני נח												נס
מדאייתי עבודה זרה בסיני, ואשכחן דענש נכרי עילוה - שמע מינה לזה ולזה נאמרה.												נס
לבני נח ולא נשנית בסיני לישראל נאמרה ולא לבני נח.												נס
אדרבה, מדלא נישנית בסיני לבני נח נאמרה ולא לישראל												נס
ליכא מידעם דלישראל שרי ולנכרי אסור.												נס
ולא? והרי יפת תואך												נס
התם משום דלאו בני כיבוש נינהו.												נס
והרי פחות משוה פרושה												נס
התם משום דלאו בני מחילה נינהו.												נס
כל מצוה שנאמרה לבני נח ונישנית בסיני לזה ולזה נאמרה												נס
והרי מילה שנאמרה לבני נח, דכתיב (בראשית י"ז) ואתה את בריתי תשמר, ונשנית בסיני (ויקרא י"ב) וביום השמיני ימול, לישראל נאמרה ולא לבני נח												נס
ההוא למישרי שבת הוא דאתא: ביום - ואפילו בשבת.												נס
והרי פריה ורביה, שנאמרה לבני נח, דכתיב (בראשית ט') ואתם פרו ורבו, ונשנית בסיני (דברים ה') לך אמר להם שובו לכם לאהליכם, לישראל נאמרה, ולא לבני נח												נס
ההוא לכל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתיירו הוא דאתא.												נס
אי הכי, כל חדא וחדא נמי נימא משום מילתא איתני												נס
הכי קאמר: אזהרה מיהדר ומיתנא בה למה לי? ואין לנו אלא גיד הנשה בלבד, ואליבא דרבי יהודה.												נס
הני נמי לא איתני												נס
הני איתני לשום מילתא בעלמא, הא לא איתני כלל.												נס

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
--	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
אי בעית אימא: מילה מעיקרא לאברהם הוא דקא מזהר ליה רחמנא ואתה את בריתי תשמר אתה זורעך אחרוך לדרתם, אתה זורעך - אין, איניש אחרינא - לא.											!	◇
אלא מעתה בני ישמעאל לחייבן (בראשית כ"א)											?	
כי ביצחק יקרא לך זרע.											!	◇
בני עשו לחייבן											?	
ביצחק - ולא כל יצחק.											!	◇
אלא מעתה בני קטורה לא לחייבו?	מתקיף לה רב אושעיא:										?	
(בראשית י"ז) את בריתי הפר - לרבות בני קטורה.	האמר רבי יוסי בר אבין ואיתימא רבי יוסי בר חנינא:										!	◇
אדם הראשון לא הותר לו בשר לאכילה, דכתיב (בראשית א') לכם יהיה לאכלה ולכל חית הארץ - ולא חית הארץ לכם. וכשבאו בני נח התיר להם, שנאמר (בראשית ט') כירק עשב נתתי לכם את כל.	רב יהודה אמר רב:											◇
יכול לא יהא אבר מן החי נוהג בו											?	◇
תלמוד לומר (בראשית ט') אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו.											!	◇
יכול אף לשרצים											?	◇
תלמוד לומר (בראשית ט') אך.											!	◇
ומאי תלמודא?											?	
דמו - מי שדמו חלוק מבשרו, יצאו שרצים שאין דמם חלוק מבשרם.	רב הונא:										!	◇
(בראשית א') ורדו בדגת הים מאי לאו לאכילה?	מיתבי:										?	◇
לא, למלאכה.											!	
ודגים בני מלאכה ניהו?											?	
אין, כדרחבה.											!	
הנהיג בעיזא ושיבוטא מאי?	דבעי רחבה:										!	◇
(בראשית א') ובעוף השמים, מאי לאו לאכילה?	תא שמע:										?	◇
לא, למלאכה.											!	
ועופות בני מלאכה ניהו?											?	
אין											!	
דש באווזין ותרנגולין, לרבי יוסי ברבי יהודה, מאי?	כדבעי רבה בר רב הונא:										!	◇
(בראשית א') ובכל חיה הרמשת על הארץ	תא שמע:										?	◇
ההוא לאתויי נחש הוא דאתא.											!	◇
חבל על שמש גדול שאבד מן העולם, שאלמלא (לא) נתקלל נחש, כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין לו שני נחשים טובים, אחד משגרו לצפון ואחד משגרו לדרום להביא לו סנדלבונים טובים ואבנים טובות ומרגליות. ולא עוד אלא שמשפילין רצועה תחת זנבו, ומוציא בה עפר לגנתו ולחורבתו.	דתניא, רבי שמעון בן מנסיא:										!	

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
---	---

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אדם הראשון מיסב בגן עדן היה, והיו מלאכי השרת צולין לו בשר, ומסננין לו יין. הציץ בו נחש וראה בכבודו, ונתקנא בן	מיתבי: היה רבי יהודה בן תימא אומר:										נט
התם בבשר היורד מן השמים.											נט
מי איכא בשר היורד מן השמים?											נט
אין											נט
כי הא דרבי שמעון בן חלפתא הוה קאזיל באורחא, פגעו בו הנך אריותא דהוו קא נהמי לאפיה, אמר: (תהלים ק"ד) הכפירים שאגים לטרף. נחיתו ליה תרתי אטמתא, חדא אכלוה וחדא שבקוה.	[רבי שמעון בן חלפתא]										נט
איתיה ואתא לבי מדרשא, בעי עלה: דבר טמא הוא זה או דבר טהור?											נט
אמרו ליה: אין דבר טמא יורד מן השמים.											נט
ירדה לו דמות חמור מהו?	בעי מיניה רבי זירא מרבי אבהו:										נט
אמר ליה יארוד נאלא הא אמרי ליה: אין דבר טמא יורד מן השמים.											נט
אף על הכישוף.	רבי שמעון										נט
מאי טעמיה דרבי שמעון											נט
דכתיב (שמות כ"ב) מכשפה לא תחיה, וכתיב (שמות כ"ב) כל שכב עם בהמה מות יומת, כל שישנו בכלל כל שכב עם בהמה - ישנו בכלל מכשפה לא תחיה.											נט
אף על הכלאים.	רבי אלעזר:										נט
מנא הני מילי?											נט
דאמר קרא (ויקרא י"ט) את חקתי תשמרו - חוקים שחקקתי לך כבר, (ויקרא י"ט) בהמתך לא תרביע כלאים שדך לא תזרע כלאים, מה בהמתך בהרבעה - אף שדך בהרכבה, מה בהמתך - בין בארץ בין חוצה לארץ, אף שדך - בין בארץ בין בחוצה לארץ.	שמואל:										נט
אלא מעתה (ויקרא י"ח) ושמתם את חקתי ואת משפטי - חקים שחקקתי לך כבר											נט
התם ושמתם את חקתי - דהשתא, הכא את חקתי תשמרו - חקים דמעיקרא תשמרו.											נט
אמר רבי יהושע בן קרחה כו'.											נט
אינו חייב עד שיברך שם בן ארבע אותיות, לאפוקי בן שתי אותיות דלא.	רב אחא בר יעקב:										נט
פשיטא, יכה יוסי את יוסי תנן											נט
מהו דתימא: מילתא בעלמא הוא דנקט, קא משמע לן.											נט
שמע מינה שם בן ארבע אותיות - נמי שם הוא.	איכא דאמרי, אמר רב אחא בר יעקב:										נט
פשיטא, יכה יוסי את יוסי תנן											נט
מהו דתימא: עד דאיכא שם רבה, ומילתא בעלמא הוא דנקט, קא משמע לן.											נט
נגמר הדין כו'.											נט
עומדין											נט
מנלן?											נט
דאמר קרא (שופטים ג') והאוד בא אליו והוא ישב בעלית המקרה אשר לו לבדו ויאמר אהוד דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא. והלא דברים קל וחומר, ומה עגלון מלך מואב, שהוא נכרי ולא ידע אלא בכינוי - עמד, ישראל ושם המפורש - על אחת כמה וכמה.	רבי יצחק בר אמר:										נט

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator																					
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
קורעין																					■	<	
מנלן?																					▲		
דכתיב (מלכים ב' י"ח) ויבא אליקים בן חלקיהו וגו' ושבנא הספר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רבשקה.																					!	◇	
לא מאחין.																						■	<
מנלן?																						▲	
אתיא קריעה קריעה, כתיב הכא קרועי בגדים וכתוב התם (מלכים ב' ב') ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים, ממשמע שנאמר ויקרעם לשנים אינו יודע שהן קרעים? ומה תלמוד לומר קרעים - מלמד שהן קרועים לעולם.	רבי אבהו:																					!	◇
אחד השומע, ואחד שומע מפי שומע - חייב לקרוע. והעדים אין חייבין לקרוע, שכבר קרעו בשעה ששמעו.	תנו רבנן:																					■	◇
וכי קרעו בשעה ששמעו מאי הוי? הא קא שמעי השתא																						⚡	
לא סלקא דעתך, דכתיב (מלכים ב' י"ט) ויהי כשמע המלך חזקיהו (את דברי רבשקה) ויקרע את בגדיו - המלך חזקיהו קרע, והם לא קרעו.																						!	
השומע אזכרה מפי הנכרי אינו חייב לקרוע, ואם תאמר רבשקה - ישראל מומר היה.	רב יהודה אמר שמואל:																					■	◇
אין קורעין אלא על שם המיוחד בלבד, לאפוקי כינוי - דלא.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:																					■	◇
ופליגי דרבי חייא בתרוייהו.																						■	◇
השומע אזכרה בזמן הזה - אינו חייב לקרוע, שאם אי אתה אומר כן - נתמלא כל הבגד קרעים.	דאמר רבי חייא:																					■	◇
ממאן?																						▲	
אילימא מישראל																						!	
מי פקירי כולי האי?																						⚡	
אלא פשיטא מנכרי																						!	◇
ואי שם המיוחד - מי גמירי? אלא לאו - בכינוי, ושמע מינה: בזמן הזה הוא דלא, הא מעיקרא - חייב, שמע מינה.																						■	◇
השני אומר אף אני כמוהו.																						■	<
שמע מינה אף אני כמוהו - כשר בדיני ממונות ובדיני נפשות, ומעלה הוא דעביד רבנן, והכא כיון דלא אפשר - אוקמוה רבנן דאורייתא. דאי סלקא דעתך פסול - הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא?	ריש לקיש:																					■	◇
והשלישי אומר אף אני כמוהו.																						■	<
סתמא כרבי עקיבא, דמקיש שלשה לשנים.																						■	◇
העובד עבודה זרה, אחד העובד, ואחד המזבח, ואחד המקטר, ואחד המנסך, ואחד המשתחוה ואחד המקבלו עליו לאלוה, והאומר לו אלי אתה. אבל המגפף, והמנשק, והמרכב, והמרבץ, והמרחץ, והסך, והמליבש, והמנעיל - עובר בלא תעשה.																						■	מ
הנודר בשמו והמקיים בשמו - עובר בלא תעשה.																						■	ט
הפוער עצמו לבעל פעור - זו היא עבודתה, הזורק אבן למרקוליס - זו היא עבודתה.																						■	ט
מאי אחד העובד?																						⚡	ג
הכי קאמר, אחד העובד כדרכה, ואחד המזבח, ואחד המקטר, ואחד המנסך, ואחד המשתחוה - ואפילו שלא כדרכה.	רבי ירמיה:																					!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ולישוב נמי זורק										ז	ס:
זורק היינו מנסך, דכתיב (תהלים ט"ז) בל אסיך נסכיהם מדם.	אביי:									!	ס:
מנהני מילי?										^	ס:
אילו נאמר (שמות כ"ב) זבח יחרם - הייתי אומר: בזבח קדשים בחוץ הכתוב מדבר, תלמוד לומר לאלהים - בזבח לעבודה זרה הכתוב מדבר. אין לי אלא בזבחה, מקטר ומנסך מניין? תלמוד לומר (שמות כ"ב) בלתי לה' לבדו - ריקן העבודות כולן לשם המיוחד.	דתנו רבנן:									!	ס:
לפי שיצאה זביחה לידון בעבודות פנים, מניין לרבות השתחואה?										ז	ס:
תלמוד לומר: (דברים י"ז) וילך ועבד אלהים אחרים וישתחו להם, וסמיך ליה (דברים י"ז) והוצאת את האיש ההוא וגו'.										!	ס:
עונש - שמענו, אזהרה מניין?										ז	ס:
תלמוד לומר (שמות ל"ד) כי לא תשתחוה לאל אחר.										!	ס:
יכול שאני מרבה המגפף והמנשק והמנעיל - תלמוד לומר זבח - זביחה בכלל היתה, ולמה יצאה - להקיש אליה ולומר לך: מה זביחה מיוחדת - שהיא עבודת פנים וחייבין עליה מיתה אף כל שהיא עבודת פנים - וחייבין עליה מיתה, יצאה השתחואה לידון בעצמה, יצאה זביחה לידון על הכלל כולו.										!	ס:
הייתי אומר בזבח קדשים בחוץ הכתוב מדבר.	אמר ר':									!	ס: <
זבח קדשים בחוץ כרת הוא										ז	ס:
סלקא דעתך אמינא: כי אתרו ביה - קטלא, כי לא אתרו ביה - כרת, קא משמע לן.										!	ס:
אימא יצאה השתחואה ללמד על הכלל כולו, וכי תימא זבח למה לי - לגופיה, דמשביין מעבודה לעבודה.	רבא בר רב חנן לאביי:									ז	ס:
השוטח בהמה לזרוק דמה לעבודה זרה, ולהקטיר חלבה לעבודה זרה, רבי יוחנן אמר: אסורה.	דאיתמר: [רבי יוחנן]									ז	ס:
מותרת.	ריש לקיש:									ז	סא:
הניחא לרבי יוחנן, אלא לריש לקיש בעי קרא										ז	סא:
ולרבי יוחנן לא בעי קרא? עד כאן לא קא אסר רבי יוחנן אלא בהמה, אבל גברא - לא בר קטלא הוא, ואתא קרא לחיובי גברא לקטלא.	מתקיף לה רב פפא:									ז	סא:
ולריש לקיש מי בעי קרא? עד כאן לא קא שרי ריש לקיש - אלא בהמה, אבל גברא - בר קטלא הוא, מידי דהוה אמשתחיה להר, דהר מותר ועבודה בסייף.	מתקיף לה רב אחא בריה דרב איקא:									ז	סא:
למאי דקאמר ליה רבא בר רב חנן לאביי: אימא יצאה השתחואה ללמד על הכלל כולו, (דברים י"ב) איכה יעבדו, למעוטי מאי?	רב אחא מדפתי לרבינא:									ז	סא:
וכי תימא: למעוטי הפוער עצמו לזבחים										!	סא:
מהשתחואה נפקא, מה השתחואה דרך כיבוד - אף כל דרך כיבוד.										ז	סא:
אלא, למעוטי הפוער עצמו למרקוליס סלקא דעתך אמינא: הואיל ועבודתו בזיון הוא - אף כל בזיון, קא משמע לן.										!	סא:
מניין לזבוח בהמה למרקוליס שהוא חייב - שנאמר (ויקרא ט"ז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירם, אם אינו ענין לכדרכה, דכתיב איכה יעבדו - תניהו ענין לשלא כדרכה.	אלא הא דאמר רבי אליעזר:									ז	סא:
שלא כדרכה מהשתחואה נפקא										ז	סא:
התם בזבוח להכעיס.										!	סא:
רב המנונא אירכסו ליה תורי	[רב המנונא]									ז	סא:
פגע ביה רבה, רמא ליה מתניתין אהדדי:	[רבה]									ז	סא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
העובד עבודה זרה	תנן:											א.ס.
עובד - אין, אומר - לא.												א.ס.
האומר אעבוד אלך ואעבוד נלך ונעבודך	והאנן תנן:											א.ס.
באומר איני מקבלו עלי אלא בעבודה.	אמר ליה: [רב המנונא]											א.ס.
תנאי שקלת מעלמא? תנאי היא.	רב יוסף:											א.ס.
האומר בואו ועבדוני, רבי מאיר מחייב	דתניא: [רבי מאיר]											א.ס.
פטר.	רבי יהודה:											א.ס.
היכא דפלחו - כולי עלמא לא פליגי, דכתיב (שמות כ') לא תעשה לך פסל. כי פליגי - בדיבורא בעלמא.												א.ס.
דיבורא מילתא היא	רבי מאיר סבר:											א.ס.
דיבורא לאו מילתא היא.	רבי יהודה סבר:											א.ס.
לאו מילתא היא דאמרי, דאפילו לרבי יהודה בדיבורא נמי חיובי מחייב.	הדר אמר רב יוסף:											א.ס.
לעולם אינו חייב עד שיאמר אעבוד, אלך ואעבוד, נלך ונעבוד.	דתניא: רבי יהודה:											א.ס.
במאי קמיפלגי - במסית לעצמו, ואמרי ליה אין, קמיפלגי.												א.ס.
מסית לעצמו - שמעי ליה, ואין דקאמרי ליה - קושטא הוא.	מר סבר: [רבי מאיר]											א.ס.
מסית לעצמו לא שמעי ליה, מימר אמרי: מאי שנא איהו מינן דידן? ואין דקאמרי - אחוכי עליה.	ומר סבר: [רבי יהודה]											א.ס.
ומתניתין - כאן ביחיד הניסת, כאן - ברבים הניסתים. יחיד - לא מימלך, ושעי בתריה, רבים מימלכי ולא טעו בתריה.	[רב יוסף]											א.ס.
מנא אמינא לה - דכתיב (דברים י"ג) לא תאבה לו ולא תשמע אליו, הא אבה ושמע - חייב.	רב יוסף:											א.ס.
מי שאני בין ניסת דרבים לניסת יחיד?	איתיביה אביי:											א.ס.
כי יסייך אחיך בן אמך - אחד יחיד הניסת ואחד רבים הניסתים, והוציא הכתוב יחיד מכלל רבים, ורבים מכלל יחיד. יחיד מכלל רבים - להחמיר על גופו ולהקל על ממונו, רבים מכלל יחיד - להקל על גופם ולהחמיר על ממונם.	והתניא:											א.ס.
בהא מילתא - הוא דשאני, אבל בכל מילי - כי הדדי נינהו												א.ס.
כאן - בניסת מפי עצמו, כאן - בניסת מפי אחרים. מפי עצמו - מימלך, מפי אחרים - גריר בתרייהו.	אלא אמר אביי:											א.ס.
מנא אמינא לה - דכתיב לא תאבה לו ולא תשמע אליו, הא אבה ושמע - חייב.	אביי:											א.ס.
אידי ואידי בניסת מפי אחרים, הא - דאמר ליה כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה, הא - דלא אמר ליה כך אוכלת כך שותה כו'.	רבא:											א.ס.
מנא אמינא לה - דכתיב (דברים י"ג) מאלהי העמים אשר סביבתכם הקרבים אליך וגו' מה לי קרובים ומה לי רחוקים? הכי קאמר לך: מטיבותן של קרובים אתה למד מה טיבותן של רחוקים, מאי לאו דאמר ליה כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה - שמע מינה.	רבא:											א.ס.
סיפא בישראל משומד.	רב אשי:											א.ס.
לא זו אף זו קתני.	רבינא:											א.ס.
העובד עבודה זרה מאהבה ומיראה, אביי אמר: חייב	אימתר: [אביי]											א.ס.
פטר.	רבא:											א.ס.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **!** תירוץ-answer
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חייב, דהא פלחה.	אביי:										■	סא:
פטור, אי קבליה עליה באלוה - אין, אי לא - לא.	רבא:										■	סא:
סימן עב"ד ישתחו"ה למשי"ה.												סא:
מנא אמינא לה	ואמר אביי:										■	סא:
העובד עבודה זרה אחד העובד כו'.	דתנן:										■	סא:
מאי לאו: אחד העובד מאהבה ומיראה											■	סא:
לא, כדמתרץ רבי ירמיה.	ורבא אמר לך:										!	סא:
מנא אמינא לה	אביי:										■	סא:
(שמות כ') לא תשתחוה להם, להם אי אתה משתחוה, אבל אתה משתחוה לאדם כמותך. יכול אפילו נעבד כהמן - תלמוד לומר (שמות כ') ולא תעבדם.	דתניא:										■	סא:
והא המן מיראה הוה נעבד.											■	סא:
ורבא											?	סא:
כהמן - ולא כהמן. כהמן - דאיהו גופיה עבודה זרה, ולא כהמן - דאילו המן מיראה, והכא לאו מיראה.	[רבא]										!	סא:
מנא אמינא לה	ואמר אביי:										■	סא:
כהן משיח בעבודה זרה, רבי אומר: בשגת מעשה	דתניא: [רבי]										■	סא:
וחכמים אומרים: בהעלם דבר.	חכמים:										■	סא:
ושוין שבשעירה כיחיד, ושוין שאין מביא אשם תלוי.	[ושוין]										■	סא:
האי שגת מעשה דעבודה זרה היכי דמי?											^	סא:
אי קסבר בית הכנסת הוא והשתחוה לו											!	סא:
הרי לבו לשמים.											?	סא:
אלא דחזא אנדרטא והשתחוה לו											!	סא:
אי קבליה עליה באלוה - מזיד הוא, ואי לא קבליה עליה - לא כלום היא.											?	סא:
אלא לאו - מאהבה ומיראה.											■	סב:
לא, באומר מותר.	ורבא אמר לך:										!	סב:
אומר מותר היינו העלם דבר											?	סב:
באומר מותר לגמרי, העלם דבר - קיום מקצת וביטול מקצת.											!	סב:
זיבח וקיסר וניסך והשתחוה בהעלם אחד - אינו חייב אלא אחת.	תני רבי זכאי קמיה דרבי יוחנן:										■	סב:
פוק תני לברא	אמר ליה: [רבי יוחנן]										■	סב:
הא דאמר רבי זכאי - מחלוקת רבי יוסי ורבי נתן.	רבי אבא:										■	סב:
הבערה ללאו יצאה, דברי רבי יוסי.	דתניא: [רבי יוסי]										■	סב:

❖ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
לחלק יצאה.	רבי נתן:									◆	■	◇
למאן דאמר הבערה ללא יצאה - השתחואה נמי ללא יצאה.										■	■	
למאן דאמר הבערה לחלק יצאה - השתחואה נמי לחלק יצאה.										■	■	
דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם הבערה ללא יצאה - דנפקא ליה חילוק מלאכות (ויקרא ד') מאחת מהנה	מתקיף לה רב יוסף:									⚡		◇
ועשה מאחת מהנה - פעמים שחייב אחת על כולן, פעמים שחייב על כל אחת ואחת.	דתניא, רבי יוסי:									⚡	■	◇
מאי טעמא דרבי יוסי - דכתיב ועשה מאחת מהנה אחת מאחת, הנה מהנה, אחת שהיא הנה, והנה שהיא אחת	ואמר רבי יונתן:									⚡	■	◇
אחת - שמעון מאחת - שם משמעון										⚡	■	
הנה - אבות מהנה - תולדות.										⚡	■	
אחת שהיא הנה - זדון שבת ושגגות מלאכות, הנה שהיא אחת - שגגת שבת וזדון מלאכות.										⚡	■	
אבל הכא, דלא נפקא ליה חילוק מלאכות מדוכתא אחריתי - דכולי עלמא השתחואה לחלק יצאה.										⚡		◇
חילוק מלאכות דעבודה זרה נמי תיפוק ליה מאחת מהנה:										■	!	◇
אחת - זביחה, מאחת - סימן אחד										■	!	◇
הנה - אבות: זיבוח קיטור ניסוך והשתחואה. מהנה - תולדות: שבר מקל לפנייה.										■	!	◇
אחת שהיא הנה - זדון עבודה זרה ושגגת עבודות. הנה שהיא אחת - שגגת עבודה זרה וזדון עבודות.										■	!	◇
האי שגגת עבודה זרה היכי דמי?										^		◇
אי קסבר בית הכנסת הוא והשתחואה לו										!		◇
הרי לבו לשמים										⚡		
אלא דחזא אנדרטא וסגיד ליה										!		◇
אי קבליה עליה - מזיד הוא, אי לא קבליה עליה - לא כלום הוא										⚡		
אלא מאהבה ומיראה.										!		◇
הניחא לאביי דאמר חייב, אלא לרבא דאמר פטור, מאי איכא למימר?										⚡		◇
אלא באומר מותר.										!		◇
תפשוט דבעא מיניה רבא מרב נחמן:										⚡		◇
העלם זה וזה בידו מה?	[רבא מרב נחמן]									⚡	^	◇
תיפשוט דאינו חייב אלא אחת										⚡		
הא לא קשיא, ותפשוט.										!		◇
ומי מצית מוקמת להני קראי בעבודה זרה, דאילו הכא כתיב במשיח פרו ובנשיא שער ובחיד כשבה ושעירה, ואילו בעבודה זרה תנו: ושון שבשעירה כחיד										⚡		◇
ותו לא מידי.										■		◇

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חומר בשבת משאר מצות, חומר בשאר מצות מבשבת. חומר בשבת - שהשבת עשה שתיים בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות - שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב, מה שאין כן בשבת.	כי אתא רב שמואל בר יהודה אמר: הכי תנא קמיה:											◊
חומר בשבת שהשבת עשה שתיים כו'	אמר מר:											◊
היכי דמי?												^
אילימא דעבד קצירה וטחינה												!
דכוותה גבי שאר מצות - דאכל חלב ודסהכא תרתי מיחייב, והכא תרתי מיחייב												⋈
אלא גבי שאר מצות דאינו חייב אלא אחת היכי דמי - דאכל חלב וחלב												!
דכוותה גבי שבת - דעבד קצירה וקצירה, הכא חדא מיחייב, והכא חדא מיחייב												⋈
והיינו דאמר ליה פוק תני לברא.												⋈
מאי קושיא? דילמא לעולם אימא לך דעבד קצירה וטחינה, מה שאין כן בשאר מצות - אתאן לעבודה זרה, כדרבי אמי												⋈
זיבה וקיטר וניסך בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת.	דאמר רבי אמי:											⋈
לא מיתוקמא ליה בעבודה זרה												!
חומר בשאר מצות, שבשאר מצות שגג בלא מתכוין - חייב.	דקתני סיפא:											!
שוגג בלא מתכוין בעבודה זרה היכי דמי?												^
אי דקסבר בית הכנסת הוא והשתחוה לו												!
הרי לבו לשמים												⋈
אלא דחזא אנדרטא וסגיד ליה												!
אי קבליה עליה באלוה - מויד הוא, ואי לא קבליה עליה - לא כלום היא.												⋈
אלא מאהבה ומיראה												!
הניחא לאביי דאמר חייב, אלא לרבא דאמר פטור - מאי איכא למימר?												⋈
אלא באומר מותר												!
מה שאין כן בשבת - דפטור לגמרי. עד כאן לא בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה - אלא אי לחיובי חדא אי לחיובי תרתי, פטור לגמרי - ליכא למאן דאמר												⋈
מאי קושיא? דלמא לעולם אימא לך רישא בעבודה זרה וסיפא בשאר מצות, ושגג בלא מתכוין - דקסבר: רוק הוא, ובולעו. מה שאין כן בשבת, דפטור - שנתכוין להגביה את התלוש וחתך את המחובר פטור. וכדרב נחמן אמר שמואל												⋈
המתעסק בחלבים ובעריות - חייב, שכן נהנה. המתעסק בשבת - פטור, מלאכת מחשבת אסרה תורה.	דאמר: רב נחמן אמר שמואל											⋈
רבי יוחנן לטעמיה, דלא מוקים מתניתא רישא בחד טעמא וסיפא בחד טעמא												!
מאן דמתרגם לי חבית אליבא דחד תנא - מובילנא מאניה בתריה לבי מסותא.	דאמר רבי יוחנן:											!